

**УПРАВЛІННЯ ОСВІТИ РІВНЕНЬСЬКОГО МІСЬКВИКОНКОМУ
КУ "РІВНЕНЬСЬКИЙ МІСЬКИЙ МЕТОДИЧНИЙ КАБІНЕТ"
РІВНЕНЬСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ**

ЗАГАЛЬНООСВІТНЯ ШКОЛА І-ІІІ СТУПЕНІВ №1 ІМЕНІ ВОЛОДИМИРА КОРОЛЕНКА

РОБОТА

**ВЛАСОВОЇ ДАРИНИ В'ЯЧЕСЛАВІВНИ,
УЧЕНИЦІ 10 КЛАСУ ЗОШ І-ІІІ СТУПЕНІВ №1
ІМЕНІ ВОЛОДИМИРА КОРОЛЕНКА,**

**УЧАСНИЦІ ХІV ВСЕУКРАЇНСЬКОГО КОНКУРСУ
УЧНІВСЬКОЇ ТВОРЧОСТІ, ПРИСВЯЧЕНОГО
ШЕВЧЕНКІВСЬКИМ ДНЯМ
У НОМІНАЦІЇ "ЛІТЕРАТУРА"
ЗБІРКА "ПОЄДНАНІ УКРАЇНОЮ"**

ВЧИТЕЛЬ ПРАВДЮК ЗОЯ ВОЛОДИМИРІВНА

ЗМІСТ

Коли Господь зачиняє двері... ..	3
За покликом серця.....	6
Мій рідний дім.....	7
На терезах компромісу.....	9
Розмова	10

*Світлій пам'яті мого дядька, підполковника
Белкіна Андрія Володимировича,
командира вертолітної ланки 16-ї окремої бригади
армійської авіації 8-го армійського корпусу
Сухопутних військ ЗС України,
який загинув 24 червня 2014 року під Слов'янськом,
присвячується...*

Коли Господь зачиняє двері...

Коли Господь зачиняє двері...

Чи вірила я у те, що все, що розпочалося минулої зими на Майдані було потрібним? Ні, не вірила!

Чи була б я разом з усіма, якби можна було повернути час назад? Не впевнена.

Чи знаю я, що буде далі? Не знаю...

Коли Господь зачиняє двері...

Що залишається за ними? Минулий Новий рік і Різдво – перші і останні, які я святкувала не в Рівному, а з усією нашою великою родиною у Радивиліві... А ще Великдень – і крапельки дощу, які зловила камера на останній світлині, де наша родина разом біля церкви. Тепер, коли трішки стихився біль втрати, ці крапельки здаються слізьми... наче віщування...

Ми більше ніколи не будемо разом... Два постріли, спалах вертольоту, відчайдушний крик моєї тітки, Броди, літак, труна, нескінченне море людей... почесна варта... останній залп на кладовищі... і метелик на руці у моєї тітки...

– Бачите, він тут, з нами.

Коли Господь зачиняє двері...

Моя бабуся бачила сон.

– Я сьогодні бачила уві сні нашого Андрійка... Начебто така широка дорога, а він іде нею, разом з іншими, і так їх багато..., і такі всі вони зосереджені. А я гукаю до нього:

– Куди ж ти, Андрійчику, синочку, повертайся вже, нарешті, до нас!

А він підвів голову, глянув на мені і каже:

– Ні, мамо, я не можу. Нам іще стількох потрібно підняти...

А я стою і думаю, скільки ж разів ти ще, дитя моє рідне, будеш горіти і помирати? Хотіла ще щось сказати – а вже нікого немає...

Коли Господь зачиняє двері... хто залишається за ними?

Залишається мала Мартуся, яка голосить кожного вечора до Боженьки і благає відпустити татка додому...

...залишається Саня, що буде носити у серці одвічний тягар за те, що між ним і татом виникла якась дурна суперечка у той останній день, коли тато ще був з ними, і він через свою дитячу впертість навіть не обійняв його на прощання...

...залишається Настуня, яка так і не може сказати про тата «був»...

Стільки всього за одне коротке літо, яке розділило життя навпіл і стало останнім літом мого дитинства.

Чи вірила? Чи була б? Чи знаю?...

Що, зрештою, я знаю? Знаю те, що бачать мої очі і не може до кінця досягнути розум.

Чому, не зважаючи на те, що нас так обдурили, вони там, на війні, так вперто відстоюють ідеали, про які вже знову всі забули?

Чому, коли навколо так страшно, ми всі, наче мурахи, вперто працюємо, вчимося, будуємо і очікуємо, що Господь нам допоможе?

Чому? Лише одні чому...

Серед великої Європи, оточена зброєю і байдужістю, вперто стоїть моя Україна – не скорена, незламна, закривавлена, вже вкотре зраджена... Звідки сили у неї? Хто дає наснаги? З якого цілющого джерела черпаємо ми сили у ці лиховісні часи?..

Коли Господь зачиняє двері – він відчиняє вікна. Я так часто чула ці слова і ніяк не могла збагнути їхнього сенсу. А ось тепер, нарешті, до мене прийшло розуміння того, що вікно – це новий простір, це нові сподівання, це новий шлях, яким доведеться йти.

Я знаю, хто допомагає нам – нас тримає на крилах Небесна Сотня, нас тримає кожен, хто злетів у небо у цій війні... Як не дивно – саме вони тепер наша надія і охорона разом з Архангелом Михаїлом.

У те жахливе літо кожен вважав себе винним у тому, що сталося. Слова моєї бабусі – остання крапля...

– Діточки мої, золотенькі, це я в усьому винна, це ж я дала вам такі імена, і тому ідете ви по життю і страждаєте як святі великомучениці Віра, Надія і Любов...

Люба, Надя і Віра – це моя мама і її сестри. Вони – обереги нашої родини. І я вірю, що допоки моя мама любить увесь світ, Віра сподівається, що незабаром біль мине і все буде добре, Надя так і буде жити з надією про те, що все ж таки смерть її чоловіка була не марною...

А у мене є свій Майдан – наш у Рівному. І на ньому – поряд із світлинами всіх наших загиблих земляків, фото нашого Андрія.

Він, як і всі вони – справжній, він – Божий Янгол-охоронець, що тримає наші вікна відчиненими.

За покликом серця

*Добре вмирати тому, хто, боронячи рідну країну,
Поміж хоробрих бійців падає в перших рядах.
Тіртей*

Чи хто думав, що ми знову згадаємо ці слова давньогрецького поета у нашій благословенній країні?

Чи хто сподівався, що у нашому освяченому Богом краї у мирний час проллється кров на барикадах?

Який шлях до Неба? Один крок... одне життя... одна недоспівана пісня... чиясь осиротіла доля... один постріл...

Допоки не бачиш – не відчуваєш, допоки не чуєш – вважаєш, що це так далеко... А коли на тебе звідусюди дивляться обличчя людей, чиє життя спинилося в одну мить – защемить і заболить, і самі по собі ллються сльози і лунає тужливе голосіння, почуте скрізь...

...Діточки, хто ви, чиєї мами, на кого ж ви залишили цей світ, у якому ось-ось забуває весна?... Вона прийде без Вас, вона омие рясними дощами ваші могили, вона осипле яблуневим цвітом кожен ваш крок на землі...

Небесна Сотня... Тепер Ви разом з Богом, але завжди поряд з нами, Ви – німий докір тим, хто вагався, хто боявся, хто просто вирішив перечекаати, а хто і не хотів розуміти, чому Ви там, за що, для кого...

«Добре вмирати тому...» Ні, вмирати не добре, вмирати не потрібно, треба жити, треба нести у світ все те, що подаровано нам Творцем!

Україна в жалобі, вона тужить за своїми героями, за людьми, які, можливо, і не сподівалися, що стануть ними. Адже героїзм – це просто гідна справа, виконана на совість, за покликом серця, заради життя.

Заради нашого щасливого життя здійнялася у небо Небесна Сотня... смерть заради життя...

Ця Сотня повинна стати єдиною... назавжди... допоки ми живемо!

Мій рідний дім

Твір-фантазія

...Сьогодні зима неначе збожеволіла – сипле гострим, колючим снігом, видуває залишки тепла з-під одягу, вивіює усі думки і залишає лише одну: «Я хочу додому! Я дуже хочу додому!»

Величний собор – а навпроти я. Багата, вишукана споруда, що століттями закликає до себе усіх, хто хоче говорити з Богом, зі мною сьогодні німа... Вона дивиться мертвими вікнами-зіницями і не бачить мене, вона чує всіх і не хоче розпізнати мого благального крику: «Я хочу додому!» Я хочу до своєї рідної дерев'яної церкви, де мене охрестили, куди я йшла з бабусею – то на Великдень, то на Спаса, то на Різдво. Там така крижана Йорданська вода! Вона виблискує вогнями, переливається, збігає на землю і замерзає кригою...

Я хочу додому! Туди, де кутя на столі, туди, де зібралися зараз усі мої рідні, а мене немає...

Я тут, навпроти собору, шукаю спокою і не знаходжу, задаю запитання – і не отримую жодної відповіді. Я тут чужа. І вони всі чужі. Чужі із яскравими вогниками штучних ялинок (а у нас вдома завжди справжня і пахне лісом), із величезними пакунками подарунків. Що вони святкують? Різдво? А ми – День народження Ісуса! Маленької дитинки, яка досі прагне врятувати наш світ!

Врятуй мене, Господи! Не дай моїй душі стати кригою! Пусти мене до рідної домівки, в Україну...

А, власне, що мене тут тримає?... ось зараз зберу речі, куплю квиток – і додому... Додому... А як же вони там без моєї допомоги?... Вони ж так на неї чекають! Чому так усе... не так, як жадалося колись, не так, як мріялося, а...

А у відповідь – лише завірюха. І навіть голубів немає на площі. А вони ж завжди тут...

Що це було? Перед очима – екран монітора, тихо цокає годинник – вже перша година ночі. Так, це я заснула! Але ж і наснилося мені! І все через оті фотографії, що розглядала з мамою ввечері. Кого я там побачила? Мамину подругу, яка зараз у Польщі... Тітка Іра на світліні, вона поблизу собору, у неї свічка в руках, а в очах – такий біль...

Аркуш паперу на столі, ручка, розкидані книжки. Так, я дома. Мій дім – невеличка квартира на Набережній. Центр міста, за вікном – річка, вкрита снігом...

Теж гуде завірюха, але вона своя, рідна. І моя рідна школа, і рідна дерев'яна церква, де мене охрестили і нарекли Дариною.

Мабуть, вперше я так гостро відчула цю єдність із домівкою...

А ось твір, який я так і недописала... Що ж тут думати? Для того, щоб об'єднати Україну, потрібно просто повернутися додому. І не тільки на свято, а назавжди. Країна буде міцною і могутньою, коли вона знову стане для всіх домівкою, а не лише квартирою, яку винаймають на певний термін. Невже це так просто?!

Тітонько Ірочко, повертайтеся додому, до Вікусі і Валерії, повертайтеся до дядька Сергія, у свій рідний Радивилів... І всі-всі, повертайтеся...

...За вікном дме хурделиця, на столі аркуш паперу – знову моє сонце твір писало.

Спи, моя лапуля, спи і нехай тобі насниться рідний дім.

Ми вдома, ми всі разом і навіть, якщо кудись їдемо, то завжди повертаємося в наш дім, в Україну. Всі обов'язково повернуться, бо інакше не може бути...

На терезах компромісу

Темрява. Страх. Мідний стукіт серця. Це те, що відчуває твоя душа.

Ти робиш крок. Крок. Ще один крок. Тіло закликає тримати рівновагу, а цікавість кличе дізнатися, що там попереду.

Крок і ще раз крок. Ти механічно відкриваєш завісу. Невже це майбутнє?

Так, це твоє майбутнє, що перебуває у повному безладі, який створив ти сам. У ньому більше можливостей, проте менше бажання. У тебе більше знайомих, однак менше друзів. Ти піднімаєшся все вище, але все нижче падаєш в очах тих, хто у тебе вірив. Ти знаєш, як заробити гроші на життя, але не знаєш, як жити.

Крок... Крок. Ось так навпомацки ідеш своїм шляхом, наче сліпий без поводиря. Робиш хиткий крок. Що, боїшся впасти? Швидше б ти прагнув встати з колін, адже на це потрібна неабияка сила волі. А чи є вона у тебе? Скільки разів ти хотів розпочати «нове життя», проте так і залишався під тягарем старих звичок? Скільки разів ти давав обіцянки, які не виконував? Скільки дарував сподівань, проте розпорошував їх миттєво і хаотично? Ти голосно і образливо розкидав слова, проте соромився тихого «пробач» чи істинного «кохаю». Пригадав?

Прийшов час вибору: знімати пов'язку з очей чи залишитись непобаченим та недочутим навіть самим собою? Чи готовий ти подивитися на життя широко відкритими очима, а не через щілину власної цензури?

Знову крок... нарешті впевнений. І тепер ти спроможний іти далі!

Розмова

Серед темряви Космосу сяяли зорі. Найближча до них – Земля – чарувала своєю красою, спокоєм і величністю.

Це була розмова двох. Хоча, розмовою це важко назвати. Адже не було нікого. Були лише запитання і відповіді.

– Чому тут, на Землі? Я вже давно спостерігаю за її жителями і не наважуюсь спуститись до них. Я буду серед них чужим.

– Тут зупиняються всі. Це саме та планета, де можна відпочити, набратися сил. Щось дізнатись, а про щось взагалі забути.

– А чому забути?

– Тому що повинні забути. На Землі не можна жити з тими знаннями, які в тебе є. Інакше не було б самої Землі.

– А чому на Землі всі різні?

– Тому що і ми всі різні. Ми мандруємо Всесвітом і в кожного свій шлях.

– І тому на Землі всі оселяються в різних місцях: у воді, в повітрі, на землі?

– Так, потім, коли ми залишимо Землю, ми будемо жити в схожих умовах. Тут ми вчимося це робити.

– І потім, в кінці подорожі ми будемо такими ж, як і на Землі: рослинами, тваринами, рибами, птахами, водоростями, комахами, бактеріями?

– Хтозна, що нам призначено. Але саме з повітря, води, землі, вогню ми отримуємо ту інформацію, яка нам необхідна. На Землі все і всі діляться своїми знаннями. Треба лише вміти знайти їх.

– Але там, на Землі, не всі проживають свій визначений час. Дехто гине.

– Ніхто не залишається на Землі назавжди. Ми всі підемо звідси. Але дехто сам, а дехто за допомогою інших.

– Чому ж тоді одним тут живеться легко і безтурботно, а іншим складно, і вони страждають? Чому постійно всі за щось ведуть боротьбу? І називають це «боротьбою за місце під сонцем». Хіба сонця всім не вистачає?

– Ті, хто ближче до сонця, найсильніші. А як же інакше ти зможеш здолати той шлях, який призначено тобі? Адже попереду ще стільки випробувань! Вчись боротись, набирайся знань, готуйся до майбутньої подорожі.

– Ну, добре. А от ті, хто називає себе людьми, вони всі однакові? І мандрують в одне місце?

– Ні, всі вони різні. І у кожного свій шлях у Всесвіті.

– А чому ж тоді вони розгорнули тут таку діяльність, ніби залишаються назавжди?

– Розумієш, кожне покоління залишало по собі щось цікаве. Щось на згадку, як вдячність за той час, що провели тут. І тепер всі наступні, хто зупиняється на Землі, намагаються перевершити досягнуте.

– Так, але таких творців одиниці. Більша частина живе просто так.

– Ніхто не живе на Землі даремно! Всі мають своє призначення. Виховати дитину – призначення, адже дитина – теж Мандрівник. Виростити рослину – теж призначення, і вона також мандрує світом. Будувати, відкривати щось нове, охороняти, лікувати, мріяти, словом, жити – все це призначення.

– А вбити собі подібного – це теж призначення? Чому таким дозволено оселятися на Землі?

– А ти знаєш, яким будеш ти? Не знаєш... І ніхто не знає... І хто вирішує, кому жити, а кому – ні?

– А чому ж тоді вони кажуть, що все вирішує Бог? Хто такий Бог? І чому на Землі вірять в різних богів?

– Але ж треба у щось вірити! Як бути без віри у такій далекій подорожі? Адже ти теж звідкись прийшов, у тебе було інше життя. І тому Бог, це, мабуть, згадка про той світ, де тобі було добре, але який ти змушений був залишити. А чому всі різні? Ну і що, що різні! Але ж будь-яка віра базується на таких поняттях як любов, надія, добро, милосердя. А вони неодмінні у всьому Всесвіті.

– Ну, добре, якщо всі ми Мандрівники, тоді чому там, на Землі, всі шукають прибульців? Адже всі ми прибульці. Чому ж тоді самі себе вони зображують такими страхітливими істотами, чому самі себе бояться? Чому вважають, що прибульці забирають людей, досліджують їх?

– Тому що на підсвідомому рівні сподіваються, що їм допоможуть здолати той шлях, який ще попереду, швидше і без зусиль. Але це марні надії. У всього свій час.

– А чому ти все це мені розповідаєш? Хіба ти не боїшся, що як тільки я з'явлюсь на Землі, я всім це розкажу? Я поясню і вони зрозуміють.

– Ти не перший, хто все це почув. І чомусь досі ще ніхто нікому нічого не розповів. Чому це відбувається, я не знаю. Мабуть, просто такі умови гри на Землі. Проте, спробуй, може у тебе і вийде. Сміливо рушай вперед, не оглядайся назад у Космос, там – минуле. А у тебе попереду – вічність!

Шалена швидкість. Зорі залишались десь позаду, а потім, взагалі, перетворились на мерехтливі цяточки.

Темряву ночі різонув, наче ножем, жіночий крик, і залунав плач дитини. Плач розпачу від того, що вона так багато знає і не може нічого розповісти.

За вікном шелестіли дерева, сипав дрібний дощ. Всі все знають, всі володіють великою таємницею, і ніхто ніколи її не розкаже, тому що на все свій час.

А на небі спалахнула нова зірка, та, куди після земного життя вирушить новий Мандрівник...